

'Zo zet je kansarmen bij elkaar'

CHRIS VAN ALEM

'Dit is een wijkje waar de bewoners volledig in anonimiteit wonen. Etensoverblijfselen worden over het balkon in de struiken gegooid, de achterstand in huurbetaling is hier hoog en de overlast is hier meer dan gemiddeld.'

Lianne van der Poel, senior klantconsulent van woningcorporatie Vivare, geeft toe dat er weinig van de door haar opgesomde problemen te zien zijn bij de vier flats aan de Lekstraat in de Arnhemse wijk Presikhaaf. "De problemen zitten hier vooral achter de voordeur." Ramen zitten bij de meeste woningen potdicht, gordijnen zijn overal gesloten. Je ruikt de wietlucht.

Hier staan 80 van de ongeveer 2.500 woningen die Vivare in Presikhaaf verhuurt. Het is één van die buurten waar Vivare zich zorgen over maakt. "Om de problemen hier op te lossen, hebben we als woningcorporatie meer tijd nodig dan we erin kunnen steken," zegt Van der Poel.

De zorgen bij Vivare zijn toegenomen nu de woningcorporaties verplicht zijn de goedkoopste woningen te verhuren aan de mensen met de laagste inkomens. Dat is het gevolg van de passendheidstoets die dit jaar voor alle woningcorporaties in Nederland is ingevoerd. Het gros van de 25.000 woningen die Vivare beheert heeft een maandhuur tot 628,76 euro.

"Met als gevolg dat je eigenlijk kansarme mensen bij elkaar moet zetten. We weten vanuit de historie dat dat niet werkt," zegt Eric Angenent, directeur van Vivare.

Het onzichtbare probleem is groot, schetst Wim Bastein, een van de elf buurtbeheerders van Vivare. "Je kunt hier zomaar vijf, zes woningen vinden waarin de boel vernield is. Waar het vuil tot je middel rijkt, gasfornuizen zwart zijn van de vettigheid, waar geen behang aan de muur zit en geen vloerbedekking ligt. Hier heerst echt armoede," zegt hij.

Bewoners zijn schuw en afkerig van contact. Van der Poel: "De deur blijft vaak dicht als we aanbellen. Het is hier leven en laten leven. Men bemoeit zich niet met elkaar." Het zijn wijken waar vaak tientallen verschillende nationaliteiten naast elkaar wonen. "Dat botst soms héél erg."

Er wonen ook veel mensen met psychische problemen die niet meer in een instelling terecht kunnen sinds de regels voor opname zijn verscherpt. Wim Bastein: "Dat zijn vaak mensen die zwaar in de shit zitten. Die komen er steeds meer. Daar kun je heel moeilijk een gesprek mee aangaan."

Verderop in de Van Kampenstraat in Presikhaaf is de situatie niet veel beter. "Hier is veel criminaliteit. Van de 29 hennepzaken vorig jaar, waren er 12 in deze wijk", zegt Van der Poel. "Net als in andere oudere buurten is de werkloosheid hier hoog. Meer dan de helft van de mensen heeft hier begeleiding van bijvoorbeeld een budgetcoach of psychische hulpverlening. Van alle overlast die ons gemeld wordt, komt meer dan 60 procent uit deze buurt." Net als in andere wijken probeert Vivare samen met partijen als RIBW (begeleid wonen), welzijnsinstelling Rijnstad, politie en gemeente de problemen het hoofd te bieden.

"Hé Wim, hoe gaat-ie?", roept een buurtbewoner die van de zon geniet in zijn tuin, tegen Bastein. Van der Poel: "Die meneer knipt niet alleen zijn eigen heg, maar ook die van de burens. Dat soort mensen heb je gewoon nodig in zo'n buurt. Als die wegtrekken verdwijnt het cement uit de buurt."

Ondertussen groeit de spontane vuilnisbelt in de Roompotstraat waar Vivare woningen van net na de oorlog grondig heeft opgeknapt. Onder het oog van Wim Bastein gooit een buurtbewoner er nieuw afval bij. "Ik heb hem gezegd dat dat niet mag," zegt een Turkse wijkbewoner die met Wim in gesprek is geraakt. "Maar hij zei dat ik mijn bek moest houden."

Wim heeft de gemeente intussen een app'je gestuurd over de groeiende afvalberg rondom de container. Dat er spontaan afval wordt gestort kan Wim ergens wel begrijpen. "Als je grofvuil laat ophalen, kost dat 35 euro per kuub. Hier wonen veel mensen die elke maand de eindjes aan elkaar moeten knopen. Toen het nog een Vogelaarwijk was, kwam een ploeg elke dag het zwerfvuil opruimen. Maar je ziet dat overal minder geld voor beschikbaar is. Dus dat bestaat nu niet meer."

Dagelijks met andermans ellende geconfronteerd worden, andermans rotzooi opknappen, dat haalt de motivatie bij Lianne van der Poel niet weg. "Ik vind dit het mooiste werk dat er is. Hiervoor kom ik elke dag mijn bed uit." Ze beseft dat veel problemen schier onoplosbaar zijn. "Maar je kunt wel de scherpe kantjes eraf halen. We verhuren niet alleen stenen. Er komt meer bij kijken."

Wim kan niet zonder contact met 'zijn' buurtbewoners. "Er is niet alleen shit, er zijn ook leuke dingen." Drie keer per week krijgt Wim een telefoontje van een oudere dame uit een van de 'Vivare-wijken'. "Wim", vraagt ze dan, "heb je nog even tijd voor me?"

PRESIKHAAF VERLOEDERING IN DE WIJK

Rob Warbroek, bewoner van Presikhaaf. Foto Marc Pluim

Je kunt hier zomaar vijf, zes woningen vinden waarin de boel vernield is

Wim Bastein, buurtbeheerder

Om de problemen hier op te lossen, hebben we meer tijd nodig

Lianne van der Poel, Vivare

Mede-bewoner Ahmed Joubid.

Foto Marc Pluim

Bron: De Gelderlander, 18 juni 2016